

BÓNA LÁSZLÓ

**MI VAGY NEKEM? –
MI VAGYOK NEKED?**

*Szerelmi álmok és gyötrő
hétköznapiak*

VIS VITALIS

VIS VITALIS

2017

Felelős szerkesztő
RUTTKAY HELGA

Borítóterv
IMRE RÉKA

VIS VITALIS

© Bóna László, 2017
ISBN 978-615-5414-30-5

Tartalom

Az egység / 7

Az elkülönültség / 77

Források / 149

VIS VITALIS

AZ EGYSÉG

*Az alvó oroszlán és a földre szállt
angyal – Mitől működik egymás közt
az (al)kémia? – Az égi menyegző*

Első előadás – Budapest, 2017. május 13.

VIS VITALIS

Első rész

*Az vagy nekem, mint testnek a kenyér
S tavaszi zápor fűszere a földnek...*

William Shakespeare: 75. szonett
(Ford. Szabó Lőrinc)

A szerelemről szeretnék beszélni két alkalommal, kétszer kétrészes előadásban.

Amióta homeopátiával foglalkozom, és sok beteggel találkozom, biztosan állíthatom, hogy a szerelem az egyik legfőbb megbetegítő ok. Talán még a karácsony fogható hozzá... Ha beszélénk az ételallergiákról vagy a vírusos betegségekről vagy a megfázásról, mindenki értené, hogy ezek betegségeket okoznak. Ha lelki eredetű betegségekről beszélénk, akkor meg a stressz, a munkahelyi feszültségek, a gyász, a válás, szakítás, önbizalomhiány – sok egyértelmű megbetegítő ok van. De a legtöbben, mint megbetegítő okról, a szerelemről beszélnek. Hogy „a szerelem elviselhetetlen, nem lehet túlélni”. Hogy „azóta van rosszul, amióta beleszeretett valakibe”. Végre jön egy szerelem, és vele a gyötrő kérdés, hogy hogy lehet megtartani, és hogyan lesz örök... mert amikor elkezdődik, már akkor mindenki tudja, hogy nem lesz az. A szerelem mindjárt az elején fájdalmas, mert biztos, hogy nem fog örökké tartani, és

akkor beleszeretni egymásba nem túl szerencsés, mert már egyből fáj. Ha pedig az ember éppen él valakivel, akibe egykor szintén beleszeretett, és most megint valakibe... ez még bonyolultabb. Tehát, akármelyik élethelyzetben nézzük, ha beüt a szerelem, mindenképpen probléma, megbetegítő és fájdalmas.

Nem véletlen, hogy a szerelem az, amikor Amor nyíllal szíven talál... és fájdalmat okoz. Ezzel a fájdalommal kell valahogy tehát szembenéznie a szerelmesnek.

Persze nekem van egy speciális rálátásom, mert aki segítséget kér, az nyilván nem azzal jön, hogy minden rendben. Tehát, azzal nem találkozom, akit a szerelem boldoggá tesz... Arról majd egy másik előadó, máshol tud majd beszélni, én nem.

Az első könyvem a színház világaról szólt, akkor jelent meg, amikor végeztem az egyetemen, ez még a nyolcvanas évek vége felé volt. Nagy dolog volt ez akkoriban, hogy alig végeztem az egyetemen, már önálló könyvem jelent meg. Úgyhogy ezen a sikeren felbuzdulva egyből megírtam a második könyvemet: *Az igazi szerelem könyvét*. Azóta sok könyvet írtam, közel negyvenet, néhány irodalmit és sok homeopátiásat, de máig ez az egyetlen könyvem, ami nem jelent meg. Minden megjelent előtte is, utána is, de *Az igazi szerelem könyve* nem.

A kiadó már a címébe is belekötött. Mi az, hogy „igazi”? Van nem igazi? Már a cím se jó, nemhogy az egész kézirat. Ha van igazi, akkor írjam meg a nem igazit.

Arról írtam ebben a könyvben, hogy amikor két ember szerelemmel találkozik, akkor ketten együtt teremtenek egy külön világot, egy olyan világot, ami addig sosem volt, és az az ő világuk, és az a teremtés, amiben ők ketten részt vesznek, az a szerelem. Nagyjából erről szólt a könyv. És azt mondta a kiadó, amikor átlapozta, hogy egy szó nem esik benne... egy szó sincs benne a szexről, hogy lehet beszélni a szerelemről szex nélkül? „Hát erre még a pápa is rá fogja tenni a pecsétjét.” Tehát ez így nem jó. Úgyhogy azóta sem adták ki, maradt kéziratban *Az igazi szerelem könyve*.

Aztán jó pár évvel később találkoztam egy családterapeutával, VARGA PÁLnak hívják, aki írt egy dolgozatot *A romantikus szerelem hétköznapijai* címmel... Ő pszichiáter, és azt mondta, hogy a praxisában az egyik leggyakoribb probléma a romantikus szerelem ideája, az, amikor az ember beleszeret valakibe, és azt hiszi, hogy ez az érzelem tartósítható, és aztán jönnek a hétköznapiak. És a hétköznapiakban elromlik a szerelem, és nem tudják a szerelmet az emberek megélni a hétköznapiakban. Újabb szerelem kell majd, és újra azt

hiszik, hogy majd ebben az új szerelemben a hétköznapi is rendben lesz, de a hétköznapi megint csak nem lesz rendben, és akkor előbb-utóbb az emberek életében lesz egy ember, akivel a hétköznapot élik meg, és lesz, akivel a szerelmet, és ez a két párhuzamos kapcsolat nagyon nagy bonyodalom, a kultúránk ezt nem viseli. És megírta *A romantikus szerelem hétköznapijai* című írását, ami azóta sem jelent meg sehol.

Az interneten is ezt találjuk, hogy VARGA PÁL: *A romantikus szerelem hétköznapijai* – nyomtatásban nem lehet olvasni, mert mind a mai napig kéziratban van, kéz alatt terjesztett. Olyan, mintha a szerelemtől írt művek – a mai világban is, amikor már mindent ki lehet adni – szamizdatban kell hogy maradjanak, ott a valós helyük; a szerelemtől írni sokkal inkább tabu-téma, mint a szexről, vagy mint bármilyen szélsőséges politikai álláspontról. A szerelemtől való gondolkodás valahogy... mindig kontroll alatt marad. Vagy nem jön be a közbeszédbe. Erről nem lehet igazán beszélni. Nincs hozzá megfelelő nyelv. Nincs tiszta gondolat.

Annak idején, amikor a Gyógyművészeti Társaságot alapítottam, meghívtam VARGA PÁLT egy előadásra és utána egy nyilvános beszélgetésre. Eltöltöttünk vele egy egész hétvégi napot, ő beszélt a harmadik személy jelentőségéről, arról, hogy el szoktuk hanyagolni a je-

lentőségét, hogy ki is az a harmadik, aki belép a kapcsolatba. Azt szoktuk mondani, hogy ha egy harmadik színre tudott lépni, akkor az eredeti kapcsolattal már egy ideje baj lehetett. Úgyhogy előbb-utóbb jött egy harmadik, bárki. Ehhez ő azt tette hozzá, hogy nem bárki jött, hanem hogy ki jött, annak jelentősége van, fontos, hogy milyen is, aki jött, lényeges a személye.

Óriási felháborodás lett ebből. Akik eljöttek őt meghallgatni, vagy maguk is párkapcsolati problémákkal, vagy terapeutaként, egyaránt felháborodtak. „Persze, ez egy tipikus férfigika – mondták –, hogy a harmadiknak helye lehet egy kapcsolatban... nehogy már! Hogy a hűség ellen beszéljünk... ez egy hülyeség, ez szármárság. Biztos csak provokálni akar, meg feltűnést kelteni.” Pedig csupán tényleg azt a kijelentést merte tenni, hogy a harmadiknak a személye nem mindegy. Nem mindegy, hogy az pontosan kicsoda. Annak jelentősége van. Nem véletlenül szeret bele senki abba, akibe beleszeret, és ez nagyon fontos. Ezt a kijelentést merte tenni, és tulajdonképpen ez volt a leginkább az, ami kicsapta a biztosítékot az ottani hallgatóságból. Azóta sem hívtam többet, az írása nem jelent meg, az én könyvem pedig azóta is a fiókban. Tehát, erről a témáról nagyon nehéz beszélni.